

Kuřeti šilencovi, tou dobou v Anglii

Ten smrk nebrečel smůlu, ten smrk smůlu přímo řval. S něčím takovým se ještě nikdy nesetkal, zahodil klacík a začal smůlu brát jen tak rukama do nachystané plechovky. Do Liščího údolí dorazil právě včas, aby viděl, jak se velká hranice usazuje v kruhu kamenů, nACPává si břicho chrundou a ohnivci si fačujou fagule. "A nepřehoří jim to?", ptá se. "Né, dneska totiž budou mít ohničky, od kterých si to napálí, ze čtyř stran okolo hranice," dozvídá se. Smůla z rukou samozřejmě dostat nejde, bere si do nich kytaru, lepí se k němu, jako by chtěla říct, že už bude muset pořád jenom hrát. Ani jí nezkouší naladit, protože ať je jaká chce, dneska to ladit bude. Když si bere před stanem na sebe zmuchlanou košili s domovenkou, všimne si Měsíce. Za chvíli bude stát nad závorou. Jasně, Měsíc to ví, že je to poslední večer, tak si stoupl taky jednou pořádně a bude svítit do not. Pomyslí si . jestlipak přijedou Beránkovic, kolikrát je na dnešní večer zvali... Zavolá Pikasa a nechá ho pro ně přinést pořádnou lavici a postavit jí do kruhu ostatních. Beránkovic přijeli, svítí jim cosi z očí, pochopí to až později, když všem za dnešní pozvání děkují. Fáče nepřehoří, břicho hranic bafne, přilepí si k sobě kytaru a začne hrát Vlajku, pak Oheň kamarád. Vůbec ale nevnímá, o čem zpívá. Před očima mu běží živý film uplynulých tří neděl a už ani neví, že drží kytaru.

Znovu peče s ostatními hady z těsta, kouká na sněhuláka uplácaného z jílu a dává si s Beránkem brambory na loupáčku. Dlouho si na ničem tak nepochutnal. To nebylo jídlo, to byl obřad. Vzpomíná na den, kdy děti mohly dostat malárii, být uštknuti hadem, pokousáni jaguárem, nebo být za trest přivázáni k totemu. A ještě k tomu třibarevný kolínka k obědu. "Milá maminko a tatínku...", copak asi psaly děti domů... Ani si nepamatuje, že by přšelo. Snad jednou, dvakrát. To udělali ze Saloonu velkosušárnu, bylo to vevnitř jako v bludišti, poslali děti do stanů, jeli telefonní budkou pro rum a vařili čaj s mezerou. Nezapomněli ani na flašku pro Honzu Liskovce. Litr rumu za hektolitry vody, co jim natahal do Liščího údolí. První tejdén uplaval jako voda v Řece a on jel v pondělí do roboty. Byl z toho absolutně vedle a v pátek si to nadřzenej hasil zpátky na Krávovnu. V jeho filmu se mu mihne Horusický rybník a klenba stromů na cestě do Lomnice. Už je zaplatpánbu zpátky a nasává atmosféru. Něco se tu asi přihodilo, chodí tu kolem trochu jiní lidé. Tenkrát si řekl, že vidí blbosti a nevěnoval tomu pozornost. Až později prohlédl...

A zase se všechno rozjelo, tempo se každým dnem zvyšovalo až do šilena. Fotilo se od ranních pavučin až po vyšpěrkovaný nástup pod vlajkou, kreslilo se od Krávovny stokrát jinak až po západ slunce nad flaškou. Co ráno Wimpy našel v krabičce místo mejdla vajíčko. Čekal tu i pohled z Anglie:

Ahoj lidi. Člověk může procestovat celý svět a stále hledat něco, co už dávno našel. Kdy na to však přijde, to' otázka... Já, Kuře šilenc, tou dobou v Anglii...

Přijel Janeba a i pivo se rozjelo rychleji. Na ruce i tváře jim sedali motýli a šeptali do uší "ještě pět dní, ještě čtyři dny...". Mája s Panenkou pořádaly striptýz pro vodáky. Ač nedobrovolně, tak přece. I on se rozjel na plné pecky. Pěna na Regentu by ani nestačila opadnout a byl tu Boj o poklad. Jen tak z nich ten Poklad prostě vypadl. Jen tak kompletní, celá hra. Nikomu už šilený úkoly jako vylovit z Melounku rýži, nebo dřavou flaškou naplnit ešus nepřipadaly dost šilený.

Rozjeli se totiž všichni... Skoro všichni... Kamarád vyrobil krabičku, do které když se zespona strčil kečupem řádně nalíčený prst a krabička se otevřela, vypadalo to, že prst je uřízlý. Vzal si jí a sehrál scénu. Šilencou. Panenka zezelenala, Strašilka s ním půl dne nemluvila a klepala se. Prohlásila cosi o humusákách... Jen Prskavka zůstala klidná... Všichni tušili, že už pouze jediná akce může lačku šilenosti posunout ještě výše. Bobřík odvahy. A tak stavěli Lunapark. Kam se hrabe Prátr. Ze stromu padá oběšený družstevník, do tváře, co díky svíce v ruce nic nevidí, naráží létající pytel, pod nohama utíká křoví. Od země k obloze flekaté od hvězd se vymršťuje větev. Do toho Mája lítá po cestě necestě hlava nehlava, ječí, řve, dutá, je šilená... Vidí ještě nápis na Jühelákově stanu "kdo se směje naposled, ten se směje nejlip, zase jsme tě dostali, jako pokaždý. To máš za tu sprchu, ty zloduchu."

Tady se mu jeho film zastaví. Žádné titulky, žádná opona. Vráti se myšlenkama k ohni, slyší se, jak zpívá "...chladné noci bránu otevírá Oheň Kamarád." Nutí kytaru, aby se od něj odlepila. Kejnou na sebe s kamarádem, jakože by si mohli už sednout. Vítá Beránkovic, mluví a mluví, je mu lehký, kouká se na Měsíc, co už stojí na správném místě nad závorou.

Wimpy čte Kuřecí povídku o několika zimních dnech mezi Jihočechy. Párkrát se zadrhne a zcenzuruje jméno "Bery" na "pan Beránek."

Je ticho, povídka je dočtená. Pozoruje, že není jediný, komu tečou slzy z očí, mžikají i Beránkovic..." Tleská. Jako ostatní si zapálil svíčku od Ohně a vytvořili tak z nich kruh. Těch pár minut, co hořela, se mu zdály nekonečné a už už jí chtěl sfouknout, aby mu na dlouhé zimní večery, až bude vzpomínat, zbyla co největší.

Po Večerce vytvořil s Beránkovic hlouček a prohodil ještě pár slov. Říkají, že to byla krásná povídka, stále se jim lesknou oči a on je pyšnej, ví totiž, že jí psal jeho brácha...

Ve víně je pravda. Mnohdy až u dna. Hostinský Pavel mu ho prodal v Gasthausu se slovy "kolik dáš?" a teď, když je po slavnostním ohni, všem nalévá. Vzpomínají na Míšu. V dobrém. Snaží se říct to, co vidí i na očích ostatních. Že se mu tábor prostě líbil a že za to všem děkuje.

Všichni jsou ve stejném filmu jako on. Až na jednu výjimku a tak se s ním pohádá. Moc. Nechutně a ošklivě. Znovu si uvědomuje co zažil první týden a jaký tábor viděl, když se pak po týdnu vrátil z roboty. Všechno si poskládal dohromady a prohlédl. Najednou to do sebe zapadlo. Najednou viděl proč se to stalo. Vidí teď dovnitř, pod tvář a to, co tam našel ho doslova zmrazilo. Na dlouho...

Ráno se těší na Saláma, až si přiveze nové sviště. Stačí mu jediný pohled na něj a ví, že to tady zvládne. Ještě než sedne do telefonní budky nasaje vzduch, podívá se do sluníčka.

Nechce se mu pryč. Zdá se mu, že ještě nemůže. Ještě chvíli. Loví očima po Lišším údolí. Má to tady rád. Připomíná mu to něco, co sám těžko chápe. Má z toho radost. Nebo ještě jinak. Má pocit, že všechno kolem tady ví, co by taky rád věděl, a že to skoro ví, když se kolem dívá. Zabouchne dveře auta a s nimi i tenhle velko-film.

Loupís
Borovanský Mlýn
Srpen 1995